

Перш ніж відпустити

КУПИТИ

Їхнє кохання мало тривати вічно. Та після нищівних ударів долі Ясмен і Джосая Вейд втратили свій шлюб, хоч почуття між ними не згасли. Тепер вони лише співіснують: разом виховують дітей і ведуть бізнес, намагаючись тримати дистанцію. Але один поцілунок змінює все, пристрасть спалахує відкриваючи старі рани знову. Чи не запізно для другого шансу на справжнє кохання?

Початок

Джосая

Цікаво, чи інші люди пам'ятають конкретний момент, коли вони закохалися?

Я пам'ятаю. Хворів тоді так, що боляче було навіть кліпати, і Ясмен принесла мені домашній курячий бульйон з локшиною. Смакувало, ніби вчора хтось помив посуд і забув злити воду. Не знаю, як можна зіпсувати курячий бульйон, але моїй дівчинці вдалося. Вона спостерігала за мною великими довірливими очима й тріпотіла довгими віями. Боже, я ніколи не забуду її вираз обличчя, коли я виплюнув той бульйон, — але він був жахливий, і мені було надто погано, щоб щось удавати. На мить здалося, що Ясмен засмутилася, але потім, хоч я й почувався, ніби мене тягли по розпеченому колючому вугіллю, розсміявся. Тоді вона теж розсміялася, і я замислився: може, це і є «довго і щасливо» — знайти когось, з ким хочеться сміятися, коли все болить. Не солодкі поцілунки, не польоти на повітряній кулі й не романтичні прогулянки під місяцем. Усе моє тіло пульсувало від якоїсь зарази; але завдяки Ясмен я того дня був щасливий. Вона змусила мене сміятися навіть у розпал грипу.

І я знав.

Перейшов фазу самого лише дикого потягу й неабикої залежності від її тіла й відчув дещо справжнє. Я закохався. Цей момент вкарбувався в мою пам'ять. Я ніколи його не забуду. Як і ще один, кілька місяців потому.

— Що думаєш? — Ясмен відриває погляд від чогось, над чим працює за журнальним столиком посеред вітальні/їдальні/кухні моєї занедбаної однокімнатної квартири, облаштованої в стилі студентської бідноти.

— Думаю про що? — запитую я, сідаючи на пошарпаний стілець навпроти.

— Про Grits.

— Кохана, будь ласка, не потрібно знову це готувати. Я досі не оговтався від минулого разу.

Вона дивиться на мене спокійно, та куточки губ намагаються стриматися від усмішки.

— Та я й не збиралася. Ти взагалі слухав? Я сказала: а що, як ти назвеш свій ресторан Grits?

Це вперше я привіз дівчину додому на Різдво. Ясмен із моєю тіткою Берд порозумілися миттєво, і на Новий рік уже разом розробляли план відкриття ресторану, де я міг би застосувати свої знання з МВА, а тітка Берд — сімейні рецепти.

— О, так. Авжеж. Grits, — я підсуваю стілець ближче й прибираю з плечей Ясмен плетиво косичок. — Звучить добре.

— Звучить добре? — вона кладе долоню на моє чоло. — Ти знову захворів? Джосая Вейд, якого я знаю, вивчає кожен пропозицію до деталей і завжди має наготові своє фірмове «так, але».

Це правда. Мій батько був військовим, суворим наставником, який ніколи не зупинявся на досягнутому. Кожен свій крок він планував, як військову операцію. Контроль, дисципліна та розсудливість незмінно допомагали йому просуватися по службі. Ці риси він прищепив і мені — навіть за той недовгий час, що ми провели разом, поки він був живий. Але все це тьмяніє в мить, коли я усвідомлюю, що не просто кохаю Ясмен, а хочу кохати її до кінця своїх днів.

— Виходь за мене.

Слова лунають м'яко і впевнено. Я впевнений. Жоден актуарій, провівши десятки оцінок ризиків, не міг би бути таким упевненим, як я зараз. Ми з Ясмен створені одне для одного. У неї з рук випадає ручка, і вона вражено розтуляє рота.

— Щ-що? — її вуста тремтять від уривчастого дихання, а очі округлюються.

— Виходь за мене.

Це неправдоподібно — бо все це зовсім на мене не схоже, побачити корову на ковзанах було б імовірніше, — але я опускаюся перед нею на одне коліно, а серце в грудях летить у вільному падінні. Повноцінна поза для освідчення, як у романтичному фільмі. Простягаю руку, щоб торкнутися обличчя Ясмен, і її опуклі вилиці та тендітні риси ідеально лягають у мої долоні.

— Я кохаю тебе, Ясмен.

Вона збентежено киває:

— Я знаю. Я... я теж тебе кохаю, але думала, що ми почекаємо, поки ти закінчиш магістратуру.

— Це вже скоро. Лишився один семестр. У тебе наступного місяця закінчується оренда. Ідеальний момент, щоб з'їхатися, — я обводжу рукою обшарпану та майже порожню квартиру. — Хіба ти не хочеш розділити зі мною цю розкіш?

Вона хихотить, і на її прекрасному обличчі розквітає широка усмішка. Коли вперше її побачив, мої друзі сміялися, бо я раптом забув про дурню, яку говорив, і мовчки застиг, витріщаючись на неї. А це зовсім на мене не схоже. Навіть найкрасивіші дівчата ніколи не вражали мене з першого погляду так, як Ясмен. Я хочу, щоб мої діти мали таку ж гладеньку смагляву шкіру, такі ж солодкі повні губи й густі вії.

— Ти збожеволів, — шепоче вона.

— Я впевнений у тобі, — проводжу пальцем уздовж шовковистого вигину її брови. — А ти впевнена в мені?

І тоді я це бачу. Я бачу, як спокій, упевненість і любов заглушають її сумніви, розвіюють нерішучість. Вона встає з хиткого стільця, стає на коліна переді мною і розсипає по моєму обличчю легкі поцілунки, що пурхають моїми губами й очима, як метелики, і розлітаються, щойно я намагаюся їх схопити. Я хочу знову торкнутися її обличчя, зупинити її й відповісти на поцілунок, але руки мляво звисають уздовж тіла, знесилені величчю моменту. Зрештою вона бере мої руки у свої й дивиться прямо на мене. У її очах збираються сльози, сльози скочуються по щоках.

— Так, Джосає Вейд, — видихає вона. — Я вийду за тебе.

Моє тіло приходить до тями, і я притягую її до себе за округлі стегна, притискаю долоні до теплої гнучкої спини. Вона сповнена жару й спокуси. Оскільки обручки у нас немає, я скріплюю заручини в'язким сплетінням язиків і сліз.

Поцілунок гарячий, солодкий і спраглий. Ось як смакує вічність.

Я в цьому впевнений.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ